

Radnai István

varázslatos február

amikor az értelmek nyiladoznak
virágot bont az érzelem
születni készül egy-egy levél
elégetik a tavalyi barkát

amikor valahol egy gyermek
fészkelődik táru a világ
a sírás lényegül kacagássá
pezseg az anyatej

megsimogatja kis kezével
ébred a jövő merevedik a gond

szerenád

fáklyaként lobban vágyad
ma korán kel a hajnal
ne csillapítsd a lázat
vöröslök angyalhajjal

lehunyva az ég kékje
belőled száll a pára
a vágy tüze kiégve
érzelmek árapálya

hullámot vet a reggel
felpattan minden ablak
tükörként a szemedben
mosolyog rám az új nap

a többi csend

átúszod a befagyott dunát
gyertyalángnál izzadsz
míg melegszel
a fagyott tollból folyik a vers

lám gyújt a költészet
aprófa sem kell
a vágy heve
hogy örökítsd magad

az ablakon belőtt a háború
forgács-ihleted
lejegyzí életed
aztán macska-lépten távozol

mielőtt átúszod a befagyott dunát
s a paplan lángra lobban

Erdőirtás (Tél-sorozat, fametszet, 1947)

Baka Györgyi

Hazatérő utamon

Ebben a megoszthatatlan
elhagyatottságban megtörtek
bennem a hála szavai, mégis
hiszem, ha sorsom lefaragja
rólam a fölösleget, nem
veszteség ez, az Ég old és köt,
újja formál, a hajnali szellő
előcsalogatja azt az illatot,
amivel ölelve védem átsejllő
fényedet.

Szállok szárny-szegetten is,
halálnak vetem, ami a halálé,
hogy sötétlő ragyogásod
átitasson, járhaszak a mélységet
és magasságot átfogó nyitott
utamon, csemői tanyánkba
vezető úton, elrendelt utamon,
ahová jegenyefák – rejtett zarándokok –
sora kísér, hogy haza érhessek,
gyermeki ősbizalommal lélegezzek,
végre, végre félelem nélkül,
a kegyelem cselekvő tapasztalatának
érzetével bimbót bontsak,
hálával telten.

Virágot bontó percek

Orgonafürt ringatásban,
illat áradásban sírok érted,
tudom, nem értheted,
ha feladhatatlan önvédelmed,
csodálkozol, miért remeg
tenyeremben a kínált eper,
miért örvénylenek a félénk
rózsaszirmok, észre sem veszed
sejtjeimben miféle csillag-robbanások,

rejtett szavak viharzanak,
s hullanak csöndes ámulásba,
amikor kezded gyöngéden
vállamon felejtetted, még itt,
ebben a virágot bontó percben,
távolodva a végső némulástól...

Egyetleneim

Csillagfényetek áramlása ereimben
ismeretlen érzéseket kavart.
Mindeddig váratatok, hogy vakon is
reméljek, bízzak jöveteletekben.
Hittétek, hogy megnyílik látásom...
Úgy vélem, még most is formálódik
bennem, még mindig nem lett
nyilvánvalóvá, hogy kik voltunk,
vagyunk egymásnak.

Mindent kergetve elvesztettem
a már eddig létezőt is?
Mozdulatlan kő, lezárt szem.
Nélkületek hogyan ismerhetném
meg magam? Csendetek nélkül
hogyan szólhatnék? Szenvedéseitek
nélkül hogyan kiálthatnék?
Közelségetek rügyeket fakaszt
sejtjeimben. Ami volt, és ami
most van fojtogat vagy ölelve ringat,
átalakít és megőriz, felforgat,
lehúz a tétovaság szikkadt mezőire.

Gyermeki arcotok átsugárzik
a ködburok-kérgen, egy új
tapasztalás sejtelve szakad fel,
csukódik befelé a lélek rejtekébe,
a felsejllő közép magába fogadja,
kiegyenlítve a szétfeszülő árnyakat,
mozdulatlan egybe gyújtva a folyton
változót, a más léptékű,
idő nélküli, tüzes fókuszpontokat.